

FESTA DEL SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria // 7-4-2015

Sr. Rector d'aquesta parròquia de Santa Maria i Arxiprest d'Igualada,
Srs. Vicaris i adscrit,
Srs. Rectors de les parròquies d'Igualada,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.

Germans, tots, fills estimats de Déu.

Aquest any la festa del Sant Crist d'Igualada la celebrem en l'escaiença del quatre-cents vint-i-cinquè aniversari del prodigi de la suor de sang de la imatge del Sant Crist. Fou a la capella del Roser, el 20 d'abril de 1590, un Divendres Sant. Han passat quatre-cents vint-i-cinc anys d'aquell prodigi i els igualadins sou ben fidels al Sant Crist, adorant la seva imatge i donant gràcies a Déu per la predilecció que ha tingut vers la ciutat. Com cada any en aquest dia, però en aquest aniversari, si pot ser, encara més, ens pertoca de mirar més de prop el gran tresor del Sant Crist i, en especial, els fets que van succeir fa quatre-cents vint-i-cinc anys, preguntant-nos què signifiquen per a nosaltres, homes i dones del segle XXI.

El segle XVI no era pas un temps fàcil. La situació econòmica no era falaguera per a la gent senzilla. En aquells moments Igualada, comparada amb altres viles catalanes, no era pas de les més importants. Hi havia 197 focs; per tant, tenia uns vuit-cents habitants. Les guerres i les epidèmies apareixien de manera periòdica pertorbant la pau de les famílies. Hi havia, però, això sí, una forta fe cristiana i una vida de pietat i devoció intensa. La fe en Déu donava alè per a tirar endavant, malgrat les dificultats, amb l'esperança que Déu sempre és ajut en els perills de la vida i al davant sempre hi ha un futur en mans de l'amor de Déu. .

L'any 1589, un any abans del prodigi de la suor de sang del Sant Crist, hi hagué una pesta. En sis mesos van morir 112 persones a causa d'aquella epidèmia, de les 800 que vivien a Igualada. Però una gràcia extraordinària es va fer present en aquella vila d'Igualada que manifestava la misericòrdia de Déu. Fou aquell benaurat 20 d'abril de 1590, en aquell any, Divendres Sant. A la petita església del Roser, una imatge, també petita, del Crist crucificat, que estava exposada a l'adoració del poble, aparegué amb suor de sang i aigua en diverses parts del cos.

La imatge representa Jesús en el moment d'expirar a la creu, amb l'expressió del rostre del Senyor mostrant serenitat, bellesa i majestat; el cap està inclinat al costat dret; els ulls, closos; la boca, entreoberta. El cos és tot llatzerat. La nafra oberta del costat, sagnant, com la de les mans i la del peu dret que reposava damunt l'esquerre. Però, oh prodigi!, a més de la pròpia bellesa, aquesta imatge, aquell Divendres Sant, es va transformar. Deixem que el testimoni de la noia Coloma ens ho narri: «Vaig anar sola a l'església del Roser. A la capella no hi havia ningú. Però, just en el moment d'entrar i agenollar-me, va comparèixer la viuda Massarda, i vam fer oració totes dues plegades, Jo vaig adorar, la primera, el Crucifix... Després ho féu ella. Al cap de poca estona d'haver-lo besat, continuant allí dient oracions, jo vaig dir a na Massarda, tot mirant la imatge: "Na Massarda, sembla que el Crist està tot suat." I ella em féu: "També m'ho sembla." Llavors totes dues ho miràrem una bona estona.

Em semblà que tenia el front, el pit i el costat dret tots suats; i dels llavis, talment com si li sortís saliva, com aigua clara. En canvi, la suor del front i de la cara m'aparegué totalment com si fos sang. A més, sobre l'ull dret, segons em sembla, tenia una gota molt petita, com un cap d'agulla; també una altra a la barba, i aquesta era més grossa, com un cap d'agulla grossa. La gota era molt clara i llúia. També en el braç dret hi tenia altres dues gotes, una més grossa que l'altra. No puc dir si en tenia en l'altre braç, perquè no ho vaig mirar. On en tenia una era al cap del nas, i era petita. Totes aquestes gotes em van semblar sang veritable, ja que vermellejaven molt i eren molt clares. Vam pensar si algú hauria pogut prendre aigua beneïda de la pica de l'entrada per tal de mullar la imatge. Per això jo vaig anar a mirar si de fet a la pica hi trobaria aigua, i no n'hi havia ni gota.»

Aquest és el fet del prodigi de la suor de Sang del Sant Crist d'Igualada narrat en primera persona per la Coloma. Les comprovacions i investigacions amb més testimonis arribaren a la conclusió de la veritat del fet de la suor de sang del Sant Crist. I ens hem de preguntar la raó d'aquest fet.

El venerable Josep Torras i Bages, en la seva carta pastoral dedicada al Sant Crist i a la ciutat d'Igualada, anomena Jesucrist, el Redemptor, l'Espòs de Sang. Ho és, certament, perquè el preu de la redempció de la humanitat és la seva sang preciosa. Torras i Bages diu en aquesta carta: «Jesucrist tragué la misèria de la humanitat fent-li un dot, aplicant-li els mèrits de la seva Sang preciosíssima, per motiu de lo qual li diem Espòs de Sang.» Aquí podem trobar una primera explicació del fet prodigiós. Amb aquest fet manifesta, una vegada més, com n'és, de real, el preu de la redempció de la humanitat. No solament com un fet del passat, sinó com a realitat sempre present. Ho hem dit moltes vegades, però ho hem de repetir per tal que ens sigui ben present. El sacrifici de Crist en la creu es renova cada dia, cada vegada que se celebra la missa. El sacerdoti de Crist a favor de la humanitat és realitat sempre present. Ell intercedeix sempre pel poble redimit amb la seva sang. La seva redempció és presentada davant el Pare com a única ofrena plaent.

La sang de Crist és sempre actual. La donació de Crist, única i irrepetible, es fa present i actual, per mitjà de l'Esperit Sant, en l'avui de la salvació, per la predicació, la celebració i la misericòrdia de l'Església. La sang de Crist unida a la dels màrtirs cristians que, en aquests moments de la història, als inicis del segle XXI, és vessada en molts països del món, on els cristians per la seva fe són perseguits, calumniats, rebutjats i molts, moltíssims, moren confessant Crist. La sang de Crist és sempre actual, present en els misteris de l'Església, en el mateix misteri del seu Cos, amb els màrtirs de totes les confessions cristianes. La sang de Crist és també la causa de tantes vides lliurades al servei de Déu i dels homes en l'anonimat del dia a dia, en la caritat, en la fidelitat, en el perdó donat, una i mil vegades.

Una altra realitat a l'entorn del prodigi de la suor de sang del Sant Crist és la lliçó de la humilitat. La imatge no era pas de les més grosses ni de les més admirades. La Coloma i la vídua Massarda no eren tampoc de les importants i poderoses a la vila: l'una, serventa en una casa; l'altra, vídua en aquells moments de gran pobresa. Els camins de Déu passen sempre per la humilitat. L'orgull és un camí impossible per a poder arribar a Déu. El camí del trobament amb Déu és el de la pobresa i el cor net. *Feliços els humils, ells posseiran la terra. Feliços els nets de cor, ells veuran Déu* (Mt 5,5.8), ens ensenya Jesús.

Els temps de la suor de sang del Sant Crist eren molt pròxims als de santa Teresa de Jesús. Aquest any celebrem el cinquè aniversari del seu naixement, i aquesta basílica de Santa Maria és un temple jubilar, on es pot rebre el do de la indulgència plenària. Santa Teresa, que va morir en 1582, vuit any abans del prodigi de la suor de sang, parlava dels seus temps com a «recios». I ho eren per moltes realitats, també dins l'Església. Eren temps de necessitat de reforma en l'Església, temps de divisions en l'Església, que encara perduren avui, temps de dificultats, com tostemps, per les falses espiritualitats, en les quals el diable i el pecat feien caure molta gent en els paranys. Però és bo que ens fixem en una realitat ben concreta. Corrents de pensament protestants feien treure les imatges de Crist i dels sants dels temples i de les cases. Deia santa Teresa: «Estase ardiendo el mundo, quieren tornar a sentenciar a Cristo, como dicen, pues le levantan mil testimonios, quieren poner su Iglesia por los suelos» (*Camino*, 1, 3). Ella no va voler fer res més, davant aquests greus problemes, que la recerca de la voluntat de Déu en la fidelitat a l'evangeli i en l'obediència a l'Església. En la seva vida trobem el moment de la conversió, quan tenia trenta-nou anys, i fou davant una imatge de Crist, després de la flagel·lació, molt nafrat i ple de sang. I ella tenia ben clar que el camí de la vida cristiana té sempre una única font: la humanitat sacratíssima de nostre Senyor Jesucrist.

Amb el prodigi de la suor de sang, la providència de Déu, no solament va fer posar la mirada en la imatge de Jesucrist crucificat a aquella generació de finals del segle XVI, mostrant la seva vida i la font de vida per al poble cristià senzill, sinó que han estat moltes les generacions que al llarg d'aquest quatre-cents vint-i-cinc anys han posat la mirada en Jesucrist, en la seva humanitat, plasmada en la imatge del Crucificat. La imatge del Crist crucificat és font de vida, perquè ens porta a la contemplació del misteri que ens ha donat vida. No ens avergonyim mai de la creu de Jesucrist! Portem-la en el cor i en el cos. Que sigui present en les nostres cases, en els nostres llocs de reunió, de treball. Hi ha cap altra realitat que travessant els segles hagi unit més els homes que la creu del Crist? ¿Pot haver-hi més gran bellesa que la de Crist crucificat, donant la vida per amor? Quina font podríem trobar millor que la de Crist, per a portar-nos a la veritat i a l'amor, al perdó, a la pau, a la reconciliació?

I una darrera consideració. El prodigi de la imatge del Sant Crist manifestava clarament la misericòrdia de Déu a favor dels fills d'Igualada. La misericòrdia de Déu és un missatge de gran actualitat i de gran necessitat que l'Església ha de fer ressonar en el nostre món. Proclamar als homes i dones d'avui que hi ha un amor gratuït, que sempre espera, que sempre perdona; un amor que ens ha precedit en l'existència, que ens acompanya tota la vida i que guareix les nostres ferides, és —ho repeteixo— de gran actualitat i de gran necessitat. El sant pare Francesc en el missatge de Quaresma d'aquest any ens deia: «Benvolguts germans i germanes, com desitjo que els llocs on es manifesti l'Església, en particular les nostres parròquies i comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia, enmig del mar de la indiferència!» Moltes obres de misericòrdia han sorgit al redós del Sant Crist; ara ens cal demanar al Senyor que pel seu Esperit ens doni a conèixer com donar resposta a les necessitats del nostre món, tant materials, com morals, com espirituals. Hi ha una necessitat imperiosa de fer ressonar l'evangeli de Jesús en aquesta terra. Necessitem una Església en sortida missionera per a experimentar l'alegria d'evangelitzar. L'amor misericordiós no viu solament d'obres del passat, sinó que en el present ha de saber donar la resposta que el Senyor vol.

Acabo amb paraules del Dr. Torras i Bages, fent-les meves i, en elles, fent-vos arribar el meu missatge en el quatre-cents vint-i-cinquè aniversari de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada. Dues paraules: fidelitat al Sant Crist i caritat dels uns pels

altres: «Guardeu fidelitat al celestial Espòs de les vostres ànimes, conserveu la seva llei, la llei del seu amor en vostre cor, no cregueu cap altre evangeli que el seu. Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor, que us ameu sempre els uns als altres; recordeu-vos que Jesucrist crucificat, la veneranda imatge del qual vosaltres justament teniu per vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor.»